



golului, lată-l
ul reținut de
tre COZIA

DIDUM

ti cu luciditate
jocul propriei
s să nu te apro-
dorite.

Petre GAȚU

Min. 95. În vestiarul dinamoviștilor... Dumitrache nu-și poate stăpîni nervozitatea. Îl înțelegem: dacă Baumgartner nu prindea șutul său din min. 51, ar fi fost 2-0... Pe chipul lui Lucescu este întipărită suferința cauzată de o lovitură dură, primită în repriza a doua, dar găsește resurse să-l felicite pe Sălceanu pentru joc și gol. Dinu... L-am văzut în teren alergînd cu fuleul său larg, cu dinții strînși și nările dilatate ca ale unui pui de leu aflat în primejdie. Pe bancă, acum, chipul lui s-a destins complet, recăpătîndu-și trăsăturile adolescenței. Ochii îi zîmbesc. Mă întrebam la ce s-o fi gîndind. În aceeași clipă, Dinu mi se adresează: „Ce-a făcut U.T.A.?”. Îi răspund, și chipul i se încruntă. Și-a amintit, probabil cu regret, de meciul cu Vagonul... Ghergheli e trist. Seriozitatea lui înăscută îi reproșează ziua mai „slabă”. Plini de atenție colegială, ceilalți îl înconjoară afectuos. Boc zîmbește fericit. Simte că a jucat bine și pînă la Atena nu mai e mult...

ATITUDINI ȘI ATITUDINI...

Ne-a fost dat să vedem la studenții clujeni, după meciul de duminică de la Arad, un mod cu totul deosebit, demn, de a savura dulceața succesului. Fără exaltări, fără explozii, și chiar fără... lamentări. Deși aveau dreptul să o facă. Pentru că numai cu puțin înaintea terminării jocului, Bungea, accidentat, a rămas la pămînt, la mijlocul terenului, și portarul Matache, considerînd că clujeanul simulează în scopul trecerii timpului, l-a bruscat, încercînd... să-l strîngă de gît. Același Matache, cînd echipele se adunaseră să salute publicul, a încercat să-l lovească pe Anca. În drum spre cabine, total nevinovat, Musteșea

a fost lovit, cu o piatră, de un spectator turbulent.

Ei bine, cu toate acestea, n-am auzit pe nici unul dintre clujeni vîlcîrîndu-se. Dimpotrivă, într-un spontan gest de simpatie și recunoștință pentru Cirjan, antrenorul lor l-au înconjurat și, fiecare din ei, l-a sărutat sincer. După care, cumînți, s-au așezat pe bănci, obosiți de efortul depus, încercînd să treacă în revistă șansele pe care le au în etapele viitoare. Nici unul dintre ei nu se declara total mulțumit de comportarea avută. Fiecare căuta să-și analizeze greșelile făcute în joc, care, totuși, au fost destul de puține. Apoi, antrenorul Cirjan le-a spus, tot așa de simplu: „Băieți, vă mulțumesc

din suflet pentru felul cum ați luptat pentru culorile clubului. Și acum... meciul cu Steaua.”

Dincolo, în tabăra gazdelor, cum este și firesc, sincere regrete; dar, spre deosebire de clujeni, reproșuri zgomotoase. La adresa arbitrilor, antrenorilor și coechipierilor etc. Și aici, campion s-a dovedit a fi tot Matache, a căruia atitudine față de antrenorul Dvorjak a avut un puternic iz de periferie. Această, în contrast cu Dembrovski, care — sincer, și profund afectat de înfrîngere și urmările ei nefaste, nu-și mai putea stăpîni lacrimile.

Atitudini și atitudini...

Lecnida TONCU

PAȘII GREI AI ÎNFRÎNGERII

În șir indian, jucătorii părăseau osteniți terenul. Și în timp ce Ozon își felicită elevii, precizînd că o face mai mult pentru jocul din repriza a doua, cei de la Progresul se îndreptau dezamăgiți spre vestiare.

În cabina gazdelor, Sandu — eroul zilei, laborios la mijlocul terenului și autorul golului victoriei — se dez-echipa alene. Pe fața inundată de sudoare, amestecată cu noroi, Stoker și fostul căpitan al Jiului, Lică Panait, și-au lăsat amprenta buzelor.

În cealaltă tabără, liniște de templu. Povara înfrîngerii apăsa aspru pe umerii jucătorilor. Antrenorul Drăgușin, necăjit, își sprijinea tîcut capul în palmă. Apoi, reproșurile de rigoare sparg tăcerea:

— „Ați jucat mai slab ca de obicei. Cu toate acestea, dacă ați fi respectat și în repriza a doua sarcinile de joc, n-ați fi primit gol. Lipsa de luciditate și jocul constructiv nu s-au reliefat ca altă dată. Manta, ai greșit la ambele goluri! Sper că recunoști!”.

— „Am fost puțin mascat, dar n-am nici o scuză”.

Vocea antrenorului s-a auzit din nou pentru a anunța programul.

— „Acum mergem la masă; după aceea, toată lumea în grup, la vagon”.

Era ora 21.30. Vagonul de dormit cu care venise Progresul era tras undeva pe o linie moartă, în gara Petroșani, urmînd să fie atașat după miezul nopții, la acelelalte care-l readucea în Capitală. Pe culoarul vagonului, semiobscuritate. În cușetele cu cite trei paturi, Oaidă, Mateianu, Mindru, Matei și ceilalți, se odihneau. Nici un zgomot, nici o soaptă. Pe culoar un singur om pășea rar și greu, îngîndurat. Era Cornel Drăgușin, care în luptă cu nervii își spunea: „Am pierdut, am pierdut două puncte pe care le puteam avea acum cu noi! Și băieții lui promiseseră”.

Îi promiseseră, să-l facă drept cadou, această victorie de ziua sa de naștere...

Gheorghe NERTEA

Coincidența face să iau cuvîntul în cadrul acestei rubrici în momentul cînd echipa mea a rămas singura neînvinsă în acest retur, trecînd și peste liderul care ne concursa și pe acest tîrm. Dar, dacă stau și mă gîndesc bine să fie oare o simplă coincidență? Si cred că nu, judecînd atît prin prisma echipei noastre, cît și prin cea a redacției. De ce? Pentru că punctele adunate de Rapid în retur nu sînt rodul întîmplării sau al arbitrajelor pîrtitoare care, fie vorba între noi, au cam fost pe ici, pe colo.

Dar, intrucît am fost întotdeauna de părere că fiecare să se ocupe de treburile lui, și eu am să mă refer numai la echipa noastră. Poate o să par curios multora că acum, după cinci etape, am să încep iar cu pregătirea din perioada precompetițională. Dar aci se află tot secretul nostru: Rapid a putut efectua, atunci cînd condițiile de pregătire erau total improprii pe meștegururile noastre, un turneu în Liban, antrenîndu-se și jucînd acolo pe terenuri



COLȚUL CĂPITANULUI DE ECHIPĂ

AZI:

GREAVU

(RAPID)

corespunzătoare. Am avut deci un real criteriu de apreciere asupra posibilităților fizice ale fiecărui jucător, un punct de plecare real în vederea omogenizării formației, în care apărea un cuplu nou de înaintași centrali, prin venirea lui Mazurachis, iar axul apărării revenea, după o lungă perioadă, la vechia formula cu Răducanu și Dan.

Din acest punct de vedere noi am avut un plus față de majoritatea celorlalte echipe, fapt ce mi s-a confirmat, de altfel, în cele mai multe din partidele disputate pînă în prezent, cînd Rapid s-a putut impune prin ritm, multă mișcare, cursivitate. Toate acestea sînt consecințele unei foarte bune pregătiri fizice, obținute însă într-o strînsă corelație cu mingea în perioada precompetițională.

Aceste mijloace cu care ne-am impus însă pînă acum se vor dovedi, probabil, insuficiente mai departe, intrucît și celelalte formații, rodite din mers, nu vor mai fi handicape ca la începutul sezonului. De aceea trebuie să ne gîndim la ceva nou. De fapt, antrenorii noștri s-au și gîndit și n-aș vrea să-i „deconspir”. Cert este însă că atacul nostru, cu tandemul Mazurachis-Neagu, bazat deocamdată pe forță și cu un aport încă insuficient la eficacitatea echipei, nu și-a arătat adevărata față... Un secret mai... mic, îl pot însă înfățișa cititorilor: neîncrederea jucătorilor noștri în antrenamentele tari, despre care s-a făcut atîta tapaj în anul trecut, a dispărut o dată cu noua planificare a antrenamentelor, în care finalul săptămîinii are un caracter de menținere, relaxator.

Ca unul care deseori am simțit suflul precipitat al unor apropiate întîlniri internaționale, găsesc și acum, poate mai mult ca alte dăți, printre colegi, coechipieri și adversari, stimulul meciului de la Atena. După părerea mea, nivelul partidelor din prima divizie este în acest retur superior perioadelor anterioare, prin angajarea totală a jucătorilor, printr-o dinamică surprinzătoare pentru niște terenuri improprii. De aceea, fără a crede în minunile rezultatelor izolate, sînt convins că un final favorabil în meciul cu Grecia va adînci acest făgaș al fotbalului nostru.

ARBITRII ETAPEI A 21-a

Tg. Mureș: A.S.A.—U.T.A. Arad, arbitru: C. Bărbulescu (București).

București: PROGRESUL—CRIȘUL Oradea, arbitru: O. Comșa (Craiova).

Petroșani: JIUL—POLITEHNICA Iași, arbitru: Al. Alexe (Rm. Vilcea).

Ploiești: PETROLUL—UNIVERSITATEA Craiova, arbitru: N. Petriceanu (București).

București: DINAMO—DINAMO Bacău, arbitru: N. Cursaru (Ploiești).

Constanța: FARUL—F.C. ARGEȘ Pitești, arbitru: C. Petrea (București).

Cluj: UNIVERSITATEA—STEUA București, arbitru: M. Rolaru (Iași).

Arad: VAGONUL—RAPID București, arbitru: C. Nițescu (Sibiu).

PUBLICUL, ARBITRAJELE ȘI ANGAJAREA ECHIPELOR ÎN JOC

echipelor și a preveni diferite „practici”, care tind să amplifice cit mai mult acest avantaj, în activitatea competițională intervin o serie de reglementări, privind programarea jocurilor, dimensiunile și starea terenurilor, arbitrajele etc., toate menite să garanteze o echitate de întrecere pentru toate echipele și în toate meciurile.

Desigur că n-a putut fi creată o situație ideală. Se nasc mereu, ocazional sau local, diferite tendințe care răstoarnă egalitatea de întrecere între echipe. Cert este că în privința programării jocurilor și uniformizării dimensiunilor terenurilor nu avem motive serioase de a ne plînge. În schimb, atitudinea spectatorilor — care în multe cazuri întrec considerabil încurajarea echipei preferate — și unele arbitraje pîrtitoare fac ca avantajul terenului să ia proporții și să aducă echipei gazde beneficii neobișnuite. Este un fapt care, cu toate măsurile luate, nu a putut fi încă înlăturat și care, treptat, a generat în rîndul multor spectatori mentalitatea că echipa gazdă trebuie să câștige oricum și pentru aceasta nu are jocul echipei, cit intimidarea arbitrilor și a formației oaspe este hotărîtoare.

Se naște însă, întrebarea: ce facem?

Să considerăm această situație, cu serioase efecte dăunătoare asupra evoluției fotbalului, ca de neînălțurat și să rămînem pasivi pînă va dispărea de la sine sau va primi o rezolvare prin măsuri de la centru, sau să fie combătută în primul rînd de către cei direct interesați, de arbitrii și jucătorii în cauză?

Eu cred că măsurile federației pentru stîrpirea acestui rău vor avea eficiență dacă arbitrii și jucătorii, printr-o atitudine fermă, vor dovedi susținătorilor prea zeloși că practicile lor nesportive rămîn fără efect.

Altfel, li se dă apă la moară și se întăresc ideile lor negativiste.

Deseori, arbitrii își scuză greșelile comise afirmînd că ar fi fost „terorizați” de public. Tot ce se poate. Dar, mă întreb dacă n-ar fi mai corect ca acei care nu au curajul unei obiectivități ferme să renunțe la arbitraj, decît să devină o unealtă de cîștig a unor oameni care, conștienți sau nu, fac numai rău fotbalului. Nu este menirea mea să mă amestec în treburi de arbitraj. Totuși, sînt nedumerit de ce în unele jocuri, în care n-a fost vorba de

vreo presiune a publicului, s-au făcut greșeli flagrante, mai întotdeauna în favoarea echipei gazde. Împărtășesc oare și unii arbitri ideea că gazdele ar beneficia de un alt regulament? Cam așa arată practica. Dar, cine ar putea rezolva mai bine această problemă decît arbitrii înșiși?

Dacă însă, pentru arbitraje pot fi invocate, totuși, circumstanțe atenuante, în schimb nu pot înțelege de ce oare și jucătorii, echipele trebuie să dezarmeze și să trateze din capul locului un joc în deplasare ca o cauză cyasi-pierdută. Ce cîștigă prin această?

În primul rînd, cum de altfel se poate constata oricînd, publicul nu este peste tot excesiv de ostil și nici toți arbitrii nu sînt pîrtitori. Dar chiar dacă ar fi, pasivitatea sau renunțarea la potențialul ofensiv nu constituie în nici un caz un remediu. Dimpotrivă. Poate genera, în plus, aspecte negative (tactice defensive retrograde, scăderea dinamismului și a inițiativei), MERGÎND PÎNĂ LA ALTERAREA PROCESULUI DE ANTRENAMENT. De acord că meciurile în deplasare sînt mai grele și că dificultățile, care trebuie învinse, pot crește în funcție de atitudinea publicului și a arbitrilor.

Dar, nu există altă armă decît angajarea mai pronunțată a echipei și a fiecărui jucător în apărarea șanselor lor. Psihoza oarecum răspîndită că în deplasare nu se poate cîștiga din cauza publicului sau a arbitrilor nu trebuie alimentată în continuare fiindcă există pericolul să ajungă drept scuză, ieftină, pentru acoperirea unor slăbiciuni sau comodități în pregătire și joc. Poate fi, oare, justificată prin atitudinea potrivnică a publicului, comportarea lui Dinamo București la Arad (cu Vagonul) sau tactica folosită de A.S.A. în meciul cu Dinamo București? Dar Crișul la Constanța, Rapid la Ploiești și Tg. Mureș, Steaua la Pitești, „U” Cluj la Arad, unde au cîștigat, nu au avut publicul împotriva?

Nu! Soarta unui meci nu depinde numai de public și de arbitraj, ci în primul rînd de ANGAJAREA ECHIPEI OASPE ÎN JOC. Nu spun că nu sînt cazuri — nepermise de frecvență — cînd publicul și arbitrajul determină rezultatul unui joc și de aceea trebuie să luptăm împotriva lor. Dar tot așa de numeroase, dacă nu chiar mai numeroase, sînt cazurile cînd echipele nici nu încearcă să învingă greutățile sportive ale meciurilor în deplasare. Firește,

împotriva acestei delăsări trebuie luptat.

Să nu se creadă cumva că în alte țări există publice mai obiective și arbitraje absolut imparțiale, corecte. Am văzut pe micul ecrîn de pîidă, cum se manifestă spectatorii stadionului San Siro din Milano și am înregistrat chiar la C.M. 1966 arbitraje dubioase. Dar, echipele în deplasare, handicape, n-au depus armele, dimpotrivă, au luptat cu o dăruire și o îndrîjire exemplară așa cum a făcut recent A. C. Milan la Glasgow, contra lui Celtic, în vacanța de la „Hampden Park”. Și a cîștigat!

Scuturarea de această mentalitate de la noi și angajarea completă în toate jocurile, acasă sau în deplasare, pe baza unei pregătiri solide, se impun. Angajarea totală în joc este un imperativ al fotbalului actual. De aceea n-avem motive care să ne determine să n-o pretindem în campionatul nostru, dar nu ca un „virtu” ocazional, ci ca o deprindere mereu prezentă. Fără angajarea necondiționată a jucătorilor în toate împrejurările nu pot fi obținute comportări bune, statornice și cu atît mai puțin succese pe plan internațional.